

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEALING THE *Deal*

POPPY PARKES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kendilerini ikinci şanslarından mahrum mu edecekler?

Bir keşif görevinde yaralandıktan ve neredeyse hayatını kaybettikten sonra, Navy SEAL Ford Franklin rehabilitasyon için eve dönmesini gerektiren hassas bir durumda bırakılır. Böylesine kıl kurtulduktan sonra, bugüne kadarki yaşam tercihlerini sorgulamaya başlar. Elbette, bekâr olmak bir süre için eğlenceliydi ama son zamanlarda geceleri yalnızlık hissi onu sarmaktadır -yatağında bir kadın olsa bile.

Tek aşkı ve lise aşkı Daisy'nin anıları ara sıra ona saldırır; ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştır. Ve şimdi, Ford bırakıp gidecek ve yerleşecek birini bulma zamanının gelip merak etmektedir.

Daisy Hart'ın her zaman tek bir hayali vardı: kendi P.T. ofisini kurmak ve mümkün olduğunca çok hastaya yardım etmek. Coronado'ya gelmesi sadece bir tesadüf, Kaliforniya bunu yapmak için en iyi yer gibi görünüyordu. Ve ayrıca sadece bir

Coronado üssünde çoğunlukla SEAL'lere hizmet etmesi bir tesadüf.

Birçoğuyla yakından çalışırken, en büyük pişmanlığını düşünmemesi imkansız: Donanmaya yazıldığında lisedeki erkek arkadaşı Ford'dan ayrılmak. O zamanlar her şey çok zor görünüyordu, bu yüzden onu terk etmek en iyi seçimdi. Şimdi... artık o kadar emin değil.

Kader ikisine de ikinci bir şans verdiğinde, bunu kullanacaklar mı? Yoksa tarih tekerrür mü edecek?

ANLAŞMAYI MÜHÜRLEMEK İÇİN OKUYUCU ÖVGÜLERİ

"Bu inanılmaz yazardan her zaman harika bir okuma."

"Bu gerçekten iyi bir kitaptı, yaralanmalardan kurtulma ve eski bir aşkla yeniden bir araya gelme konularına değiniyordu. Buharlı ama tatlı bir hikayeydi ve mutlaka okunmalı."

"Harika bir kısa öykü ve her zamanki gibi harika bir yazar."

"Daisy ve Ford için aşkta tatlı bir ikinci şans.... Kendinizi bu deniz komandosu ve onun fiziksel özellikleri için bir gelecek isterken bulacaksınız. terapist."

"Bu güzel bir ikinci şans aşk hikayesiydi."

"SEAL Team Romeo serisine bayılıyorum. Poppy bize inanılmaz bir okuma deneyimi yaşattı ve Ford ile Daisy'yi çok seviyorum."

"Tatlı, hızlı bir okuma."

"Bu ikinci şans romantizminden gerçekten keyif aldım, hızlı tempolu ve hızlı okunuyor."

"Bunu iyi bir okuma olarak buldum. Bunu benzersiz bir hikaye olarak buldum ve keyif aldım. Tavsiye ederim."

ANLAŞMAYI MÜHÜRLEMEK

MÜHÜR EKİBİ ROMEO

POPPY PARKES

Telif Hakkı © 2022 Poppy Parkes

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek tarihi olaylara veya mevcut yerlere atıfta bulunulsa da, isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece 18 yaş ve üzeri yetişkin izleyiciler için hazırlanmıştır. Tüm karakterler sadece 18 yaş ve üzeri yetişkinlerdir.

İÇİNDEKİLER

[The Oops Club](#)

[Ford](#)

[Daisy](#)

[Ford](#)

[Daisy](#)

[Ford](#)

[Daisy](#)

[Ford](#)

[Sonsöz](#)

[Ekibin geri kalanını kaçırmayın!](#)

[Sizin İçin Ücretsiz Bir Kitap](#)

[Ayrıca Poppy Parkes](#)

[Yazar Hakkında](#)

OOPS KULÜBÜ

YAZIM HATASI VEYA DILBILGISI HATASI MI BULDUNUZ?
YETENEKLERINIZ IÇIN SIZI ÖDÜLLENDIRMEME IZIN VERİN!

Aşağıdakileri poppy@poppyparkes.com adresine e-posta ile gönderin:

- Hatanın vurgulandığı veya daire içine alındığı ekran görüntüsü(leri)• Hatayı bulduğunuz kitabın başlığı
- Ücretsiz e-kitap kitabınızın gönderilmesini istediğiniz e-posta •Lütfen e-posta konusu olarak "Oops Club" ifadesini kullanın

Hatayı ilk bulan siz olursanız, size e-kitaplarımdan birini* ücretsiz olarak göndereceğim!

Bağımsız yazarları desteklediğiniz için çok
teşekkürler! Sevgi ve minnettarlıkla,
Poppy

**Antolojiler, kutu setleri ve koleksiyonlar hariçtir.*

FORD

Tcilalı zemindeki tekerlek gıcırtısı beni öldürüyor.
Dirseğimi kolçağa dayıyorum, böylece çenemi elime
yaslayabiliyorum ve yanımdan geçen herkese kaşlarımı çatıyorum.
Gözlerini dikip bakmalarından nefret ediyorum.

Bana merakla bakıyorlardı, gözlerinde anlayışlı bir bakış parlıyordu.
üniformamı görüp kendi hikayelerini uyduruyorlar. Ama hiçbir şey bilmiyorlar.
Ne olduğu ya da nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok, bu
yüzden çok asil olduklarını düşünürken gözlerindeki acıma duygusunu
görmek istemiyorum.

Üst düzey yetkililerin bana eşlik etmesi için gönderdiği saygılı asistan, öfkeli
bakışlarımı görmezden gelerek tekerlekli sandalyeyi kalabalık havaalanı
boyunca itiyor.

"Kendi başıma yürüyebilirim, biliyorsun," diyorum, ilk kez değil.

"Üzgünüm Bay Franklin. Emirler böyleydi."

Gözlerimi deviriyorum. Donald çok ileri gidiyor. Gerçekçi olmak gerekirse,
komutanım olarak ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmaya
çalıştığımı biliyorum. Ama benim ihtiyacım olan şey ekibimle birlikte sahaya
dönmek, burada etrafta dolanmak değil.

bir çocuk gibi, onları geride bırakarak.

Koltuğuma gömülüyorum ve acı içinde kollarımı kavuşturuyorum. İşte benim
hayatım bu hale geldi. Kariyerinin zirvesinde bir araç uzmanıyken

başkalarının ulaşımına bağılıyım. İşime verdiğim onca emek, yaptığım onca fedakârlık ve şimdi ne olacak? Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Bildiğim tek şey Donanma Mührü olmak. Olmak istediğim tek şey.

İyileşemezsem ne olacak?

Sonunda ana salona açılan çift kapıdan geçiyoruz ve daha iyi bilmeme rağmen gözlerim sevdiklerini bekleyen kalabalığı tarıyor. Göğsüme donuk bir ağrı yerleşiyor. Ne bekliyordum ki? Kimse benim için orada olmayacak. Donald'a ailemin yaralanmadan haberdar olmasını yasaklamıştım. Artık çok yaşlılar, onları bu şekilde korkutamam, bu yüzden elbette burada olmayacaklar.

"Michael!"

Bir kadın kollarını sallayarak insan kalabalığını itiyor. Sonunda kurtulup bana doğru koşuyor. Bir çocuk koşarak yanımdan geçip annesinin kollarına atıldığında şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Hemen ardından baba da onlara katılıyor ve oğlunun saçlarını karıştırıyor.

Karnımda bir şeyler kıpırdıyor. Uzun zamandır böyle bir dokunuş hissetmemiştim.

Gerçekten önemseyen biri, sadece geceyi geçirecek biri değil, Gördüğüm dehşeti bastırmak için biraz dikkat dağıtıcı. En iyi bekar hayatımı yaşadığımı düşünen arkadaşlarıma bunu asla itiraf etmesem de, son zamanlarda Geceleri kendimi yalnız hissediyordum. Ve şimdi, bu şekilde eve geliyorum, beni bekleyecek kimse yok, beni ısıtacak ve bu boktan durumda yanımda olacak kimsenin kolları yok, sadece üzüntülerimi içinde boğacağım boş bir daire... Yaptım mı doğru seçimler mi?

Ailenin yanından geçip gidiyoruz ve onlara bir daha bakmaya cesaret edemiyorum.

Konuşan ve bavullarını taşıyan insanların mırıltısı, yolcular için anonslarla çınlayan hoparlörler, her şey arka plana düşüyor

Gürültü. Yakınlık, bağ kurmak istiyorum. Yanında kendimi bu kadar rahat hissettiğim tek bir kişi oldu. "Sonsuza kadar" diye söz vermiştik ama...Şey. Bu yıllar önce boşa gitti. Ama belki de hayatıma devam etmenin zamanı gelmiştir.

Anlaşmayı yapacak biri.

Bay Kendim için düşünemediğim emirler bizi fuayeden geçiriyor ve çıkışa ulaştığımızda artık dayanamıyorum. Sandalyenin frenini çekiyorum ve o öne doğru sendeleyerek arkalığa çarpıyor.

Kendine gelmesini beklemeden ayağa kalktım.

"Efendim!" diye itiraz ediyor.

Yanımda duran bastonu alıp yüzüne doğru salladım. "Bu şeyi bana vermelerinin bir nedeni var. Sanırım bu kadarını yapabilirim, değil mi?"

Bu retorik bir soru, bu yüzden ona bir bahane bulması için zaman vermiyorum. Buradan kendi ayaklarım üzerinde çıkmak istiyorum, bunu yapmak için bir tahta parçasına güvenmek zorunda olsam bile.

Dışarıda bir araba bizi bekliyor. Tutamağa uzandığımda, patlama sesleri, etrafımda çalkalanan metaller ve çığlıklar kör edici bir saniyede kafamdan geçiyor. İçimdeki hava boşalıyor ve bastonu daha sıkı kavriyorum.

Duramam. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Derin nefes almaya odaklanarak sinirlerimi yatıştırıyorum ve içeri giriyorum, asistan da hemen arkamdan geliyor.

"Seni evine bırakacağız," diyor. "İyileşmeye başlaman için bir fizyoterapistle temasa geçtiler bile. İstersen yarından itibaren başlayabilirsin."

"Güzel." Bu lanet bastondan kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Beni buraya göndermeden önce doktorlar durumumun hâlâ hassas olduğunu söylediler. Beni buraya göndermeden önce

Tam olarak iyileşemeyebileceğimi ama bunun terapiye olduğunu anladım.
Yani ya iyileşirim ya da takımdan çıkarım.

Omzuma bir el beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve asistanı bana bakarken buluyorum. "İyi olacaksın."

Umarım haklıdır.

DAISY

"G

"Günaydın, Dr. Hart," resepsiyona adımımı atar atmaz bir ses beni selamlıyor ve başımı kaldırıp sekreterime ve yakın arkadaşşıma bakıyorum.

"Günaydın, Ana."

Oturduğu masanın üzerinde kâğıt bir bardak var, üzerinde siyah kalemle "Daisy" yazıyor. Sıcak kahve kokusu burnuma doluyor ve mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

"Sen bir cankurtaransın."

Ana gülüyor, sıkı sarı bukleleri yüzünün önüne düşüyor ve onları fırçalayarak uzaklaştırıyor. "İhtiyacın olacağını düşündüm."

"Beni şımartıyorsun." Bir yudum alıyorum ve takdirle mırıldanıyorum. Bir tutam süt ve şekersiz, tam sevdiğim gibi. Ana'ya gülümseyerek masaüstüne yaslanıyorum. "Bugün için neyimiz var?"

"İlk hastanız on dakika içinde burada olacak."

"Güzel. Ben gidip yerleşeyim." Elimdeki fincanı havaya kaldırarak koridorda ilerliyorum. "Kahve için teşekkürler!"

Ofisime girerken etrafa bakmaktan kendimi alamıyorum. Buraya sadece birkaç ay önce taşındığım düşünülduğünde her şey oldukça yeni. Odanın arka duvarını güzel bir ahşap masa kaplıyor, arkasında iki tablo asılı. Bir yanda uzun bir kitaplık, diğer yanda da bir masa var. Buranın *bana ait* olduğu hissinden asla bıkaçığımı sanmıyorum. Kendi muayenehanem.

Bu şehre bir hevesle geldim. Kendime bunun güzel sahilleri ve huzurlu yaşamı yüzünden olduğunu söyleyip duruyorum, kafamın içinde bana lanet bir yalancı ve umutsuz bir vaka olduğumu söyleyen küçük sesi .

Çantamı masanın arkasına bırakıp bilgisayarı açtıktan sonra, Ana ile programımı gözden geçirmek için zamanım olup olmadığına bakmak üzere resepsiyona geri dönüyorum. Ama tam oraya adımımı attığımda kapılar açılıyor ve ilk hastam içeri giriyor.

Büyük savaş botları ve hafif kamuflaj pantolonu gözüme çarpan ilk şeyler. Göğsündeki künyeler parıldıyor ve hafif bir endişeyle yüzüne doğru ilerlemeye devam ediyorum, mavi gözlerle karşılaştığımda küçük bir nefes alıyorum.

"Merhaba Bay Torres," diye selamlıyorum onu, kendimi aptal gibi hissederek. Ne kadar çok olursa olsun

Bazen oluyor, muayenehaneme kaç asker geliyorsa, onları her gördüğümde aklıma hep o geliyor.

"Bunu yapamam."

"Neden? Bunu yürütebiliriz!" Acı dolu kahverengi gözleri beni delip geçti, kendi kalbimin parçalandığını hissettim.

"Uzun mesafe yapabileceğimi sanmıyorum... Nerede olduğunu ya da güvende olup olmadığını bilmemek... bu beni yavaş yavaş yiyip bitirir."

Kelimeler zihnimde yankılanıyor, benimle alay ediyor. Hâlâ onun nerede olduğunu merak ediyorsam tüm bu acılar neye yaradı? İyi olup olmadığını, tüm hayallerini gerçekleştirip gerçekleştirmediğini, babasının ve ondan önceki dedelerinin izinden gidip gitmediğini, tam da istediği gibi olup olmadığını.

Üstesinden gelmeye çalışmadım değil. İlişkimi bitirdiğimde zor olacağını biliyordum ama hazırdım. Ya da ben öyle . Tüm bu süre boyunca birkaç ilişkim oldu, hatta biri birkaç yıl sürdü, ama çıktığım herkes yeterli değilmiş gibi hissettirdi... hep bir şeyler eksikti.

O sırada Torres'in karısı kucağında küçük bir bebekle içeri girer. Torres'in yanına gelir gelmez bebek kollarını babasına atar ve Torres gülerek küçük kızın minik parmaklarını kendi parmaklarına dolamasına izin verir ve eğilerek alnından öper.

Başka tarafa bakıyorum.

Eşi ve çocuğu resepsiyonda oturuyor, ben de hastamı rutin muayenesi için ofisime alıyorum. Ben nasıl hissettiğini sorarken egzersizlerini gözden geçiriyoruz. İstikrarlı bir şekilde iyileşiyor ve umarım bu şekilde kalır, destek için ailesine sahip olduğu için mutluyum.

Süresi bittiğinde, ön tarafta onlara el sallayarak veda ediyorum ve üçünün gidişini izliyorum, Torres ve karısı el ele tutuşuyorlar.

"Çok şirinler." Ana çenesini ellerine dayayıp hülyalı hülyalı iç geçiriyor. Hep asker bir adamla çıkmak istemişti.

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Ana kaşlarını çattı. "Neyi nasıl yapıyor?"

"Tüm bunlar... bu kadar uzun süre ayrı kalmak, iletişimsiz anlara katlanmak, bir şeylerin olma ihtimalinin olması her gün, her zaman başına geliyor." Sesimin zorlandığını fark ediyorum, geceleri uykusuz kaldığım onca zamandan, yıllar boyunca kafamda canlandırdığım onca senaryodan kendi korkularım kelimelerime karışıyor. "Ve sonra

Onun şekilde geri dönmesi, bir yandan yeni doğan bebeğine bakarken bir yandan da parçaları toplamak zorunda kalması."

Beni dikkatle süzen Ana parmaklarını masaya vuruyor. "Hâlâ Bayan Torres hakkında mı konuşuyoruz?"

Dudağımı ısırdım. Ona geçmişteki ilişkim hakkında hiçbir zaman tam olarak açıklama yapmadım ama Ana aptal değil. Ve beni çok iyi tanıyor; bahse girerim neler olduğu hakkında oldukça iyi bir fikri vardır.

"Şey," diye devam ediyor, "birini sevdiğinizde her şey mümkündür, değil mi?"

Keskin bir şey göğsüme saplanıyor. Sözlerinden pek emin değilim ama merak etmeden de duramıyorum... Ya haklıysa? İlişkimizi bitirdiğim için kendimi suçlu hissettiğim birden fazla durum oldu, bu da beni hemen aptal gibi hissettiriyor çünkü... Ya bunu yapmak hataysa?

O zaman kapılar açılıyor ve ben de hoş bir gülümsemeyle dönüyorum.
"Günaydın
."

Donup kaldım. Gözlerimi ovuşturma dürtüsü beni ele geçiriyor. Benzerlik var ama... Hayal mi görüyorum? Zihnim bana yine oyun oynuyor olmalı, Çünkü sadece onu düşünüyordum.

Birkaç kez göz kırptım. Hayır. O güzel kahverengi saçlar... Şimdi gümüş rengine boyanmıştı ama eskiden olduğu gibi kulaklarının yanında kabarıyordu. Ağzının yanındaki o ben, şimdi özenle kesilmiş sakalının altına gizlenmişti ama bir denizciye eve dönmesi için yol gösteren bir deniz feneri gibi beni çağırıyordu.

Ve o kahverengi gözler benimkilere kilitlendiğinde, her şey geri geliyor.

FORD

A Geçmişten gelen bir hayalet parçalıyor. Birdenbire yeniden on sekiz yaşındayım ve sevdiğim tek kadın tarafından kalbim kırılıyor.

Neredeyse aynı görünüyor. Kestane rengi saçları biraz daha uzun, omuzlarına dökülmek yerine başının arkasında toplanmış. İnce yaşlılık çizgileri şimdi ağzının kenarlarını süslüyor, arada sırada rüyalarım giren gülümsemenin bir kanıtı, ama ela gözleri aynı: delici, nazik. Çok güzel.

Bir an için beni tanıyıp tanımadığını bile merak ettim. Gözleri ve destek için masaya gelişigüzel yaslanma şekli... Bence muhtemelen öyle.

Sekreter, "Siz Bay Franklin olmalısınız, değil mi?" diyerek Daisy'nin kendini toparlamasını ve profesyonel moda geçmesini sağlar.

"Evet, hoş geldiniz. Bu ."

Biraz robotik, sadece hareketleri yapıyor gibi, ama bunun için onu suçlayamam. Bana sırtını döndüğünde ve nefes alıp düşüncelerimi toparlayabileceğim bir an bulduğumda açıkçası biraz rahatladım. Sekreter merakla aramıza bakıyor ve ben de aynı noktada durduğumu fark ediyorum

normalden daha uzun süre. Cesaretimi toplayıp Daisy'yi ofisine kadar takip .

İkimiz de bir süre hiçbir şey söylemedik, o masasının yanında duruyordu, ben de kapalı kapıya yaslanmış birbirimizi . Birçok kelime havada asılı kalıyor ama... böyle bir durumda ne söylemem gerekiyor?

Sessizlik rahatsız edici bir hal aldığımda, yerimde kayarak odaya bakıyorum ve gözlerim dudaklarımdan zayıf bir gülümsemeyi çeken bir şeye takılıyor.

"O tablo hala sende mi?"

Daisy bakışlarımı takip ettikten sonra hızla bana dönüyor. "Hatırlıyor musun?"

Sesindeki şaşkınlık ve o kocaman gözlerindeki merak beni şaşkına çeviriyor. "Tabii ki biliyorum."

Nasıl unutabilirim ki?

Bu, birinci yıl dönümümüzde ona aldığım ilk önemli hediye idi. Büyük bir şey değildi, sadece Montana'da yaşadığımız dönemde dükkanının önünden her geçtiğimizde onun baktığını gördüğüm yerel bir sanatçıdan bir şeydi.

Daisy bakışlarını kaçırıyor ve masayı aramıza koyarak boğazını temizliyor. "Pekâlâ. Buraya ilk gelişiniz olduğu için tıbbi kayıtlarınıza başlayalım."

O bilgisayarında bir şeyler yazarken ben de karşısına oturup yüzünü biraz daha inceliyorum. Ekranı o kadar çok odaklanıyor ki, bunu muhtemelen benden kaçmak için yaptığını düşünüyorum. Önündeki dosyaya bakarken bir gülümsemeyi bastırıyorum. İlk satırları çoktan tamamlamış bile.

Bana bir şey soruyor ve doğum günümü hâlâ hatırlıyor olması parmaklarımı karıncalandırıyor.

Elleri aniden durdu ve duraksayarak yan gözle bana baktı. "Medeni durumunuz?"

"Bekar, sen?"

O daha kaşını kaldırmadan ben irkildim. Bunu neden söyledim ki?

Kulağa çok flörtöz geldi, ki bunu yapmaya , sadece... Evli olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Öyle olsaydı şaşırmazdım, her zaman bir aile kurmak istemiştir. İstemsizce, başka bir şey not ederken gözlerim yüzük parmağına gidiyor ve boş olduğunu görüyorum. İçimden geçen heyecan için kendimi azarlıyorum. Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana neredeyse on sekiz yıl geçti; bana davranış şekli bir şey ifade ediyorsa, beni aştığı açık.

Bir süre sonra "Yaran nasıl oldu?" diye soruyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Bir keşif görevindeydik. Aracım hedef alındı ve karnıma metal saplandı."

Daisy irkildi ve endişeli gözlerle bana baktı. "İyi misin?"

Masanın üstüne yaslanıp ona bir gülümseme gösteriyorum. "Bu da anketinde var mı yoksa sadece bilmek mi istiyorsun?" Tam karşısında otururken bile bunu sorması boş göğsümü ısıtıyor, ancak Ölüm'ün kapısına yaptığım son yolculuğun anısı ve tüm olası sonuçları içimi korkuyla dolduruyor. Bir şey söylemeyince gülümsemem yumuşuyor. "Merak etme.

Beni hemen ayağa kaldırıp çalıştıracaksın, değil mi?"

Umarım sesimdeki yakarışı benim kadar net duymuyordur.

Gözlerini devirerek, sonunda yüzünde bir gülümsemenin kırıntıları belirdi. "Her zaman sabırsız olan... Böyle bir şeyden kurtulmak birkaç ay sürecektir. Ama elimden geleni yapacağım," diye söz veriyor.

Dosyaya birkaç şey daha yazarken bir süre sessizlik oluyor ama hayalet görmüş gibi bana bakmaya devam ediyor. Sonunda minderli koltuğuna yaslandı. "Seni burada göreceğimi düşünmemiştim..."

"Ne? Donanma SEAL'larının yaşadığı en önemli şehirlerden birinde mi?"

Boynunda bir kızarıklık belirdi. *Bu çok ilginç.* "Yani, üssünüzün *burada* olduğunu bilmiyordum. Hangisine gideceğinizi hiç öğrenemedim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayatını sormak istiyorum, nasıl olduğunu, neden muayenehanesini burada açtığını öğrenmek istiyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama nasıl bilmiyorum. Aklımdan tüm tavlama cümlelerim geçiyor, bana her zaman tek gecelik bir ilişki kazandıracak tatlı dilli konuşmalarım.

Ama... bu *Daisy*. Benim *Daisy*'m, güneşin altında çok fazla zaman geçirdiği için çillerle kaplı sevimli burnu ve gözlerine sıcaklık veren altın benekleriyle.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Hiç kimse bana onun gibi . Onu özlüyorum. Şu ana kadar o gülümsemeyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim ve kendimi aynı gülümsemenin yanında uyanırken görebiliyorum.

Sanki yıllarca süren inkârın kalın sisi dağılıyormuş gibi kafamda bir netlik oluşuyor. *Daisy* hep vardı. Ve bu buluşma bir hediyeden başka bir şey değil. Eğer ikinci bir şansım olabileceğine dair en ufak bir ihtimal bile varsa... o zaman bunu kesinlikle kabul edeceğim.

DAISY

"G

İyi iş, Ford, devam et."

Ford, ağırlığını tek ayağının üzerinde tutarken elleriyle yanlarındaki paralel çubukları kavıyor. Çalışıyorduk

Bütün sabah egzersizlerini yaptı ve bu egzersiz onu her zaman en çok zorlayan egzersiz oldu. Sağ bacağına üzerindeki dengesi önemli ölçüde iyileşti, artık neredeyse hiç sorunla karşılaşmıyor. Ama sol bacağı... o tamamen başka bir mesele.

Önüne yaklaşıyorum, kötü bacağına üzerinde gerekirse müdahale etmeye hazırım.

"Ee, ne yapıyordun?" Onu acıdan uzaklaştırmak için bir konuşma uydurarak soruyorum.

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun," diye

homurdanıyor dişlerinin arasından. "Yani, buraya

döndüğünde?"

Keskin bir nefes vermek için bir an durdu. "Biliyor musun, Donanma hayatımda o kadar büyük bir yer kaplıyor ki bazen başka bir şey düşünemiyorum."

Bu ifade beni durma noktasına getirdi. Sadece sözleri eve çok yakın olduğu için değil, aynı zamanda... gözlerinin arkasında saklanan bir duygu var. tüylerimi diken diken ediyor. Konuyu değiştirmek için aceleyle başka bir şey soruyorum. "Yürüyüşe çıktığımız ve neredeyse kaybolduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Bu ondan bir kahkaha çalıyor ve bu sesin rahatlamama ne kadar yardımcı olduğu beni korkutuyor. "Oh, Tanrım. Baban bana çok kızdı. *saat.*"

"Neredeyse kasabanın altını üstüne getirecektim," diye sevgiyle gözlerimi deviriyorum. "Küçük kasaba işleri, sanırım. Yaşadığımız *macera* karşısında sırtımdan duramamamız da yardımcı olmadı."

"Ya da boynunda bir morluk bıraktığımı." Egzersize ara veriyor ve bana bakıyor. "Hâlâ keman çalıyor musun?"

Yüzümü buruşturuyorum ve kızarmamın müzik yeteneksizliğimden utandığım anlamına gelmesini umuyorum. "Oh, hayır. Tanrı'ya şükür yıllar önce bıraktım. Ailem inanılmaz derecede minnettardı, bunu söylememe izin verin."

"Seni çalarken dinlemek hoşuma gitti," diye fısıldıyor.

Ve işte yine o, midemi bulandıran ve sanki u uyormuşum gibi hissettiren o  arpıntı. Nasıl oluyor da her zaman Savunmalar mı?

", bir kez daha," diyorum, belki niyetimden biraz daha sert bir şekilde.

Bana bakarken alnından boncuk boncuk ter akıyor, elleri parmaklıkların üzerinde, zor nefes alıyor. "Beni daha fazla teşvik etmek ister misin?"

Kalbim k t küt atıyor ve bunu başardığı için ona kaşlarını  atıyorum. *Tekrar.* "Kes şunu."

Gülümsemesini korumak için dudaklarını birbirine bastırıyor ve birden çok daha genç görünüyor, tıpkı derslerde bana sataştığı ve öğretmen bize ters ters baktığında yere baktığı zamanlardaki gibi.

Sanırım aklımı kaybedeceğim. Ford kapımdan içeri gireli üç hafta oldu ve işler böyle devam ederse... ne yapacağımı bilmiyorum. Her geçen seansta daha fazla konuşuyoruz ve ikimiz de değişmiş olsak da aramızdaki kimya hâlâ yerinde. Biz sadece... uyuyoruz.

Ve bana her *öyle* baktığında, anılar ve pişmanlıklar sel gibi akıyor. Benimle flört mü ediyor yoksa sadece benim kitabımdan bir yaprak alıp kendini acıdan mı çalışıyor anlayamamam durumu daha da kötüleştiriyor. Biraz huysuz olsa da Ford'un her zaman doğal bir karizması vardı.

Ama o artık benim hastam ve durumu *çok iyi*. Duygularımın bunun önüne geçmesine izin veremem. "Böyle devam , bir ay içinde tamamen iyileşeceksin. Sadece bir kez daha, bunu başarabilirsin."

Derin, çikolata gözleri benimkilere kilitleniyor. O umutsuz yüzü tanıyorum. Şimdiye kadar bunu birçok kez gördüm, diğer hastalarda, asla tam olarak anlamayı umamayacağım şeyler yaşamış diğer SEAL'lerde. Yaralarının , onları ateş hattına geri götürüyor, her şeyi yeniden yaşıyor, bundan tamamen kurtulup kurtulamayacaklarını merak ediyorlar.

"Bana bak." Göz temasını kesmeden bir adım daha yaklaşıyorum. İstesem bile yapabileceğimi sanmıyorum, onu zihninde boğulmaya terk edemem. "Orada değilsin. Buradasın, benimlesin ve bunun üstesinden geleceksin."

Gözlerindeki yoğunluktan nefesim kesiliyor, gözlerine biraz ışık giriyor. Başını sallıyor. Bir ayağını kaldırarak ellerini parmaklıklardan kaldırıyor ve tüm ağırlığını kötü bacağına veriyor.

"Sadece on beş saniye, sen halledersin."

Titremeye başlıyor ama dayanıyor. Son anda heyecanla bana bakıyor ve ani bir hareketle ayağı tökezleyip öne doğru düşüyor. Onu koltuk altlarından yakalıyorum ama ağırlığı beni hala aşağı çekiyor ve düşüyoruz.

Ford düşüyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor, bir dirseği başımın yanında duruyor ve diğeri başımı hasardan koruyor.

"Bunu yaptın."

Bana her zaman dizlerimin bağını çözen o gösterişli gülümsemesini takınıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Her şeye rağmen gülümsememi . Onun maskaralıklarına gülüyorum ve o da bana bakıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. O kadar yakınız ki muhtemelen onu itip-

Boğazımı temizliyorum. "Um, kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır." Sağlam bacağından destek alarak ayağa kalkıyor, ben de yüzümdeki kızarıklığı gizlemek için arkamı dönüyorum. "Oldukça güçlüsün, ha? Neredeyse beni yakalıyordun."

"Benim iki katım büyüklüğünde hastalarla çalışıyorum, onlara destek olabilmem gerekiyor." Pantolonumun tozunu almakla o kadar meşgulüm ki ne kadar sessiz olduğunu fark edemiyorum ama fark ettiğimde kaşını kaldırdı. Gözleri çoktan üzerimde, ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açık, sonra tekrar kapatıyor. "Ne?"

Gözlerine bir şey yerleşmeden önce tereddüt ediyor, ki bu onun için garip. "Düşünüyordum da belki bir gün kahve içmeye gidebiliriz?"

Nefesim kesiliyor. İstiyorum. Tanrım, ona karşı, hastama karşı bir şeyler hissetmek yanlış görünse de onunla ikinci bir şansı gerçekten denemek istiyorum. Önce onun doktoru olarak bir görevim var, bunu biliyorum ama Ford burada, tam önümde dururken, *ya olursa diye* düşünüp durmak istemiyorum.

"Ben hastalarla çıkmam." Yüzü düştü ve aceleyle ekledim. "ıkmıyorum ama... Eğer seanslarını bitirirsen, taburcu olduktan sonra... deneyebiliriz."

Işıl ışıl gülümsemesi göz kamaştırıyor ve rutinine yenilenmiş bir çabayla devam ediyor. Umarım bir hata yapmıyorumdur.

FORD

I Bu sefer o aptal baston olmadan barın kapısından içeri giriyorum, heyecanım damarlarımda dolaşıyor.
Çocuklar bugün döndüler.

Gelenek olduğu üzere, görevden döndüğümüzün ilk haftasında her zaman geldiğimiz Frankie'nin yerinde buluşuyoruz ve lanet olsun, kardeşlerimi görmek için sabırsızlanıyorum. Uzun zamandır ilk kez bu kadar ayrı kalıyoruz.

Çocuklar önce ailelerini ziyaret edecekleri için, hevesimden çok erken geldiğimi düşündüm. Ama her zamanki masamıza doğru yürür yürümez bir uğultu korusu beni sardı.

"İşte orada!" Luke sırtıyor.

"Ford, seni tembel piç, bizi daha ne kadar bekleteceksin?" Remy öne doğru eğilir ve başını sallayarak yüzündeki siyahları siler.

Jake ayağa fırlayan ilk kişi oldu, kollarını kaldırıp beni sertçe kucakladı ve bu sırada sırtımı tokatladı. "Seni görmek güzel, dostum."

"Beni o kadar özledin mi ki hemen geldin?" Alay ediyorum ama Jake beni omzumdan kelepçeleyip arkasına oturduğunda göğsüm bu hareketle genişliyor

onun yerine. Ben de onu takip etmek ki arkamızdan derinden bir ses seslendi.

"Evet, hepsi genç oğlanlar gibi sıçırıyorlardı."

Dönüp uzun boylu, esmer, kaşları çatık, elinde dört bardak bira taşıyan adama bakıyorum. "Komutanım," diye fısıldıyorum, bilinçsizce duruşumu düzeltiyorum.

"İlk turlar benden, çocuklar." Donald fincanları masaya bırakıp bana döndü, kaşları çatılmıştı. Elini omzuma koydu ve nazikçe sıktı. "İyi bir ilerleme kaydettiğini duyduğuma sevindim, Franklin." Sesinde beni hazırlıksız yakalayan bir gurur var. "Ne yazık ki sizinle kalamayacağım.

Bu yaşlı kemiklerin dinlenmeye ve karımın kucağına ihtiyacı var."

Yuhalamalar ve kahkahalar arasında yanımdan ayrılmadan önce bir kez daha *omzuma* vurdu.

Ben de gülerek başımı sallıyorum ve Jake'in yanındaki yerime oturuyorum.

"Slate çoktan eve gitti mi?"

"Evet, Wyoming'e uçağı bugün erken saatlerdeydi ama onun yerine sana bir içki ısmarlamamı söyledi."

"Buna hayır demeyeceğim," diyerek kadehimi kaldırıyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

"Ee, var ne yok?" Jake bardağındaki buğuyu siliyor, mavi gözleri mizahla parlıyor. "Tekrar küçük bir kurbağa yavrusuna mı dönüşüyorsun?"

. "Keşke. sakatlıktan döndükten sonra hâlâ senden daha iyi olacağımdan korkuyorsundur."

"Ohhhh," Luke ve Remy yumruklarını masaya vuruyor, Jake beni itiyor, ben de onu geri itiyorum ve bir anda evdeyim.

"Gerçekten ..." Luke daha da ciddileşiyor, yüzündeki tüm kahkaha izleri siliniyor. "Sen nasılsın?"

Genellikle sakın olan sesinin uykuya için bana bağırdığı belli belirsiz anılar aklıma geliyor ve ona minnettarlıkla doluyorum. Hepsi için.

Gülümseyerek ellerime bakıyorum. "Ben iyiyim. Aslında gerçekten iyi. Terapi harika gidiyor ve..." Daisy'yi onlara nasıl tarif edeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum. Jake'e birkaç kez ondan bahsettim, başarılı bir görevden sonra uzun geceler boyunca içerken.

Terapi seanslarına katılmak gittikçe zorlaşıyor. Sakatlıklarım yüzünden değil, aslında kendimi oldukça iyi hissediyorum. Ama aradaki gerilim Daisy ile aramızdaki ilişki en hafif tabiriyle çok yoğun. P.T.-hasta kuralını bozmama konusunda kararlıydı ama taburcu olmamın yaklaşmasıyla Yakın gelecekte, onun orada olması ama ona dokunamamak beni çıldırıyor.

"Ve ne?" Remy sorar.

"Hayır, hiçbir şey. İki seansım daha kaldı ve özgür bir adamım." Sonra da en güzel kadınla randevum olacak.

"Ford?"

Arkamı döndüm ve biram boğazıma kaçtı.

Daisy barın yanında duruyor, sade siyah bir elbise giymiş, saçları hala yüksek bir at kuyruğunda, gözlerimiz kilitlendiğinde sallanıyor ve yoluna devam ediyor

Bana doğru. Etekleri her adımda kalçalarının etrafında sallanıyor, kıvrımlarını vurguluyor. Adamlardan biri alçak sesle ıslık çalıyor ve ben her ihtimale karşı ters ters bakıyorum. İkisi de masaya ulaşana kadar Ana'nın da burada olduğunu fark etmiyorum.

"Merhaba," diye gülümsüyor Daisy, tüm odayı

aydınlatarak. "Merhaba," diye nefes alıyorum.

"Merhaba," Jake Daisy'nin elini sıkmak için üzerime eğiliyor ve başımı eğmeye zorluyor. Karnına bir yumruk atıyorum ve o da gülerek yere düşüyor, elini kumral saçlarında gezdiriyor.

Daisy merakla bize bakıyor, kalp şeklindeki dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor. Sonra gözleri benim koltuğuma düşüyor ve kaşlarını çatıyor.

" nerede?"

Kupamdan içmek için dönüyorum, onun kısılmış gözlerinden kaçmak için mükemmel bir bahane. "Getirmedim."

Elleri kalçalarında, Daisy kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne demek getirmedim?"

"Artık topallamıyorum, buna ihtiyacım yok."

"Ben söyleyene kadar öyle." Kollarını ve birkaç saniye birbirimize bakıyoruz ve çocuklar sözümüzü kesince bu savaşı kaybetmekten kurtuluyorum.

"Ee," Remy, çenesini avucuna dayayıp bu manzara karşısında pis pis sırtarak, "bizi tanıştırmak ister misin?"

Ona uslu durması için uyarıcı bir bakış göndererek Daisy'ye doğru elimle işaret ediyorum. "Daisy benim fizyoterapistim ve iyileşmemin bu kadar iyi gitmesinin nedeni. Şuradaki Ana da onun sekreteri." Kadın utangaç bir el sallıyor. "Daisy, Ana, bunlar Luke, Remy ve Jake," diye sırayla her birini işaret ediyorum. "Onlar benim ekibimin bir parçası."

Jake'in gözlerinden bir tanıma ifadesi geçiyor ve sırtıyor. "Demek sen Daisy'sin, ha?"

Onu masanın altından tekmeliyorum ama artık çok geç. Bana bakıyor, gözleri daha sonra bana soracağı bir soru vaadiyle parlıyor. "Sanırım ... Şey,

Sizi rahatsız etmek istemeyiz," diye söze başlıyor Daisy ama Ana'nın yüzü aksini söylüyor. Daisy kızın koluna dokunuyor, "Bize içki getireyim, bir masa bulur musun?" Kız başını sallıyor ve Daisy bana gülümsüyor. "Seni görmek güzeldi Ford."

Ve sonra siyah bir telaşla gitti, beni barmene yaklaşırken geri çekilen formuna bakmak zorunda bıraktı.

Biramın son damlalarını da bitirip elimin tersiyle siliyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bize bir sonraki turu getireceğim."

Sanki beni bekliyormuş gibiydi çünkü başını çevirmeden "Demek benden bahsettin?" dedi.

"Hayır. Belki." Bana etkilenmemiş bir bakış atıyor ve ben de gülümsüyorum. "Neden sen ve Ana bizimle oturmuyorsunuz?"

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum." Barmen onun içkilerini getirip benim siparişimi alırken dudağını ısıyor. "Ayrıca, önce Ana'ya sormam gerekirdi."

"Bu bir randevu değil." Omzumun üzerinden çocukları işaret ediyorum. "Ve eminim ki Ana'nız için sorun yoktur."

Daisy, Ana'nın çoktan oturmuş, ekibimle birlikte güldüğü masaya bakıyor. "Hain," diye mırıldanıyor ama sesinde zehir yok.

Sonunda oturdu, dizlerimiz masanın altına vuruyor, sanki yine iki gençmişiz gibi gülüyor ve hikayeler anlatıyoruz.

Remy ve Jake çoğunlukla utanç verici ve benimle ilgili hikâyeler anlatıyorlar. Hiçbir göz kamaştırma ve tehdit

Daisy bana acıyana kadar devam etmeleri için onları teşvik ediyor.

Saatler süren şakalaşmalardan sonra kahkahalar arasında "Gitmeliyim," diyor. "Yarın çalışmam lazım. Ana?"

"Sanırım kalacağım." Önce bana sonra Daisy'ye bakıp kaşlarını kaldırmasını kaçırmıyorum ama aptal rolü yapıyorum.

"Seni eve bırakabilirim," diye teklif ediyorum. Daisy dudaklarını büzüyor, tereddüt ediyor. "Hadi ama doktor. Bacağım için iyi olur, değil mi? Biraz egzersiz?"

Dudağının kenarı yukarı doğru çekiliyor ve başını sallıyor. "Tamam. Ama de bu bir randevu değil!"

DAISY

S  hrin sokaklarında yürürken katranlar par ldıyor, gece sessiz örtüsüyle bizi sarıyor. Onu rahat konuşmalar ve rahat sessizliklerle dolduruyoruz ve bir şekilde, nasıl olduğuna  a ırmıyorum Bu doğal.

Ford'a bir bak   attım, o ise  akayla kar  ık bir savaştan bahsediyordu. Komutanları buna bir son vermek zorunda kalmadan önce ekibinin    ay süren bir eğlencesi vardı. Ne zaman arkadaşlarından gözleri parlıyor ve bunca yıl boyunca onlara sahip olduğu için aniden minnettarlık duyuyorum.

Sonunda kapıma ula tığımızda çok erken olduğunu hissediyorum.

" ok güzel bir ak amdı." *Keşke daha uzun s rebilseydi.* "Geri yürürken iyi olacak mısın?"

Bana  arpık bir gülümseme veriyor. "Hayır desem kalmama izin verir miydin?"

Kapıya yaslanıp kaşlarını  atıyorum. Onun sözlerine değil, kendime çünkü *yapardım.* Ve yapmamam gerektiğini biliyorum. Elim arkamdaki kapı kolunun üzerinde, içeri girmeye hazır, ama k pırdamıyorum.

K k rdayarak bir parmağını alnımda gezdiriyor. " aka yapıyorum, Dee. İyi olacağım."

Ağızından dökülen bu lakap, yıllar önce söylediği gibi aynı nezaketle gözlerimin içine bakmama neden oluyor. Ensemdeki deri vızıldıyor. Düşündüğümünden daha yakın. O mu yaklaştı yoksa ben mi? Kapı tokmağı artık benim elimde değil, şimdi onunkini tutuyor ve gitmesini engelliyor.

Nefesi yüzümü okşuyor, ağızından içeri giriyor, vücudumdan aşağıya doğru bir elektrik akımı yayılıyor ve birikiyor. Sıcak gözleri beni haşlıyor, gerginlik parmak uçlarımdan taşıyor ve aramızdaki kısa boşlukta yükseliyor.

Etrafımızdaki her şey sessizleşiyor gibi görünüyor, görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ve tek görebildiğim Ford, Ford, Ford...

Sonra dudakları dudaklarımın üzerinde ve boğuk bir inilti kaçıyor .

"Ford," diye itiraz ediyorum.

"Hâlâ bir randevu değil," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Buna ıslak bir şekilde gülüyorum, ellerim saçlarına dolanıyor. Parmaklarımın arasından akıp gittiğini hissedince iç geçiriyorum, yumuşak iplikler tenimi gıdıklıyor.

Ford bir eliyle bedenlerimizi yakınlaştırmak için sırtıma bastırırken, diğer eliyle de bizi içeri almak için arkamızdan el yordamıyla ilerliyor. Kucaklaşmamızı bozmadan tökezleyerek içeri giriyoruz, Ford ayağıyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

Çok uzun zaman oldu. Dudakları farklı hissettiriyor: çatlamış, daha sert, daha deneyimli. Ama alt dudağımı içine çekişi, parmaklarının destek için kalçamı kazması, öpücükler arasında dua eder gibi ismini söylemesi... bunlar hala Ford, hatırladığım kadarıyla aynı ve bir an için sanki hiç ayrı bir gün geçirmemişiz gibi hissediyorum. Tüm sinir uçlarım sanki ayarlanmış gibi hissediyorum.

beni tüketmesini, boşa geçen tüm o yılları silmesini ve beni onunla birleştirmesini istiyorum.

Bizi geriye doğru yürüterek merdivenleri körlemesine çıkıyoruz. Sahanlığa ulaştığımızda homurdanıyor ve duvara doğru bastırarak nefesimi kesiyor. Bir eli kalçamda, diğeri başımın yanındayken Vücudunu benimkinin üzerinde dolaştırırken öpücüğü derinleştiriyor ve aramızda mümkün olduğunca az boşluk bırakıyor.

"Kesinlikle büyüleyicisin." Ağzı benimkinden ayrılıp boynuma doğru . Dişleri tenimi sıyırıp nabız noktamı emdiğinde gözlerim açılıyor ve sonra tekrar kapanıyor.

Kalçasını bacaklarımın arasına yerleştirip hafifçe aşağı doğru itiyor.

"Ah," diye sarsılıyorum, saçlarını daha sıkı kavriyorum. Boynumdan omzuma doğru bir iz bırakıyor, orada daha yumuşak bir öpücük bırakıyor, o kadar hassas ki tam burada ve şimdi eriyebileceğimden korkuyorum. "Yukarı, yukarı, yukarı." Onu geri çekerek merdivenlerin geri kalanını tırmanıyoruz ve yatak odamın kapısına çarpıyoruz.

Ellerim umutsuzca yakasında dolaşıyor, Ford beni tuvalet masasına yaslamadan önce birkaç düğmeyi açmaya çalışıyor, yanlışlıkla bir resim çerçevesi ve makyaj çantam.

"Özür dilerim."

"Fark etmez." Görevime geri dönüyorum, gömleğinin yanlarından açılmasına izin veriyorum ve sonra tamamen duruyorum. Geniş göğsü görüşümü alıyor, yılların bilenmiş güçlü kaslar, çaba ve disiplinle yontulmuş bir heykel gibi. Gözlerimin takıldığı bir sonraki şey, kaburgalarından kaslı karnına kadar uzanan kötü yara izi oluyor. Pürüzlü ve hala kırmızı, hala iyileşiyor. Titreyen dudaklarımdan titrek bir nefes çıkıyor ve elimi uzatıyorum.

Avucunun içinde yakalayan Ford, açık avucumu öpmek için dudaklarına götürüyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

bir sevgi dalgası kaplıyor. Ellerimiz hâlâ yanağında birleşmiş halde yüzünü okşarken, parmak uçlarımda yükselip diğer tarafına iffetli bir öpücük konduruyorum. "Bunun beni rahatsız etmediğini biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Yine de sorun değil."

"Ford..." İç çekiyorum, dudaklarımdan kenarında alaycı bir gülümseme beliriyor. Her zamanki sert takınıyor. Bu kez ağzına yumuşak bir öpücük kondurarak, yatağın kenarına oturana kadar birkaç adım ilerliyorum. Kucağına çöküyorum ve bir elimi omzundaki açık gömleğin altından geçirip ensesini okşamak için yukarı kaldırıyorum.

Dalgın ilerleyişime gülümseyerek başını avucumun içine bırakıyor ve gözlerini kapatıyor. "Bu iyi hissettiriyor, bebeğim."

Evcil hayvan ismi aynı anda hem gülmemi hem de ağlamamı sağlıyor. Dokunmaya devam etme, onun tüm bedenini yeniden tanıma ihtiyacımı artırıyor.

Onu köprücük kemiğinin hemen üzerinden öpüyorum ve ben aşağı doğru inmeye başlayıp bacaklarının arasına diz çökmek için yerimden kalktığımda takdirle mırıldanıyor. Bana göz kırpmıyor, gözlerinin derinliklerinde gizlenen açlık tüm bacaklarımdan karıncalanmasına neden oluyor.

Göz temasını kesmeden, ağzımı onun karın kaslarının arasındaki çukuru öpmek için getiriyorum. Dudaklarımdan altında sağlam ve güvende hissediyorum. Onu diğer taraftan tekrar öpüyorum ve tekrar. Kaburgalarına doğru ilerlediğimde vücudu titreyen bir nefesle titriyor.

"Alabilir miyim?" Dudaklarım kızarmış mendilin üzerinde geziniyor, cevabını bekliyorum. Sonunda bir kez başını salladı, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı.

Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde yara izinin üst kısmını usulca öpüyorum. Ford sertleşiyor ama beni durdurmuyor ve ben de aşağı inmeye devam ederek yaranın her santimini kaplıyorum.

Sonuna ulaştığımda, göbeğinin hemen altında, tekrar yukarı bakıyorum. Kaba Yüzünün kenarları yumuşadı ve o çikolata kahverengisindeki bakış nefesimi kesiyor.

Ford elini çenemin altına kaydırıldı. "Seni düşünmekten hiç vazgeçemedim." Kelimeler sanki uzun zamandır söylemeyi bekliyormuş gibi ağzından dökülüyor. "Denedim ama... senden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

"Ben de öyle." Küçük, kuru bir hıçkırık göğsümde dalgalanıyor. "Seni öyle bıraktığım için özür dilerim."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallamaya başladı. "Bunu neden yaptığını biliyorum.

Kendi hayalleriniz vardı, ne istediğinizi biliyordunuz. Ama şimdi buradayız."

"Evet," diye gülümsüyorum.

Eğilerek, yakıcı bir öpücükle dudaklarımızı tekrar bir araya getiriyor. Bunun yoğunluğu karşısında inliyorum, ellerim pantolonunun düğmesine düşüp onu açana kadar tekrar yırtık vücudunun yollarında dolaşmaya başlıyor.

Sanki bir Calvin Klein reklamından fırlamış gibi görünüyor, yatağın üzerinde öylece yarı yayılmış. Kot pantolonunu indirmeye çalışıyorum ve o da gülüyor, dirseklerine yaslanarak kalçalarını kaldırıyor ve işi kolaylaştırıyor. Ve sonra boxer'ının içinde zaten zorlanan sikiyle yüz yüze geliyorum.

Görünce yutkunuyorum, beklentiyle titriyorum. Parmağım uzunluğu boyunca bir çizgi çiziyor ve kumaşa karşı seğirmesini sağlıyor.

"*Lütfen*," diye nefes alıyor.

İç çamaşırını çekiştirerek yardım ediyorum, ayakkabılarını ve çoraplarını da kenara atıyorum. Elimi kapattığımda Ford keskin bir nefes aldı.

Aletinin tabanını sıkıca sarıyor, başparmağıyla alt tarafa doğru uzanan kalın bir damarı okşuyor.

"Siktir."

Usulca kıkırdayarak ona bakıyorum ve yavaş vuruşlarla pompalamaya başladığımda başının geriye düştüğünü görüyorum. Başparmağımı ıslak kafasının üzerinde gezdiriyorum ve kalçalarının istemsizce öne doğru eğilmesini izliyorum.

"Daisy, ben-ah, *siktir*."

Cümlesini bitiremeden onu aniden ağzıma alıyorum ve kaybediyor. Nefes alış verişi hızlanıyor, bir eli yatağın kenarını kavlıyor, diğer eli başımın arkasına dolanıyor ve dilim ucunun üzerinde dönerek ondan yumuşak inilti çıkarıyor.

Elim shaftın etrafında ve yanaklarımı oyarak onu daha kavıyorum. Kaldıraç olarak kalçasını kavıyorum ve başımı hızlı hareketlerle sallıyorum, giderek daha da hızlanıyorum.

Her seferinde ağzıma daha fazla aldığımda daha sıkı kavıyor, ta ki sonunda daha fazla dayanamayıp bir kez daha öne doğru eğilene kadar. Takdirle mırıldanıyorum, titreşimlerin ağzımda ve onun uzunluğunda dolaşmasının tadını çıkarıyorum. "Ağzını sikmem hoşuna gidiyor mu?" İterek bunu noktılıyor ve boğazımda alçak sesle inlememe neden oluyor.

Kirpiklerimin arasından yukarı baktığımda, onun çoktan bana, dudaklarımın kırmızılığına ve ona sarılışına baktığını görüyorum. Kızarmış ve cam gibi olmuş gözleriyle yüzünü görmek içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Hafifçe kayıyorum, kendime dokunma ihtiyacıyla kıvranıyorum ama önce onun kendini iyi hissetmesini istiyorum.

Aletinin boğazımın arkasına vurduğunu hissedene, kasları dokunuşumla gerilmeye başlayana ve eli saçlarımı yumruklayana kadar onu yutuyorum.

"Siktir, Dee, yapacağım-Mfgh." Daha hızlı hareket ediyorum, onaylayarak mırıldanıyorum. değil. "Bekle, hayır. Henüz değil." Saçımı hafifçe çekiştiriyor, ben de onu inleterek çekiyorum. "Tanrım," diye gülüyor ve eğilip yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Beni gerçekten delirtmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Ben bir yanıt veremedim beni öpüyor ve ikimizi de ayağa kaldırıyor. Çok geçmeden benim giysilerim onunkilerin yanında yere seriliyor, onun gömleği de onu takip ediyor. Hemen ardından elleri üzerimde, göğüslerimi sıyrıyor ve göbeğimin altına ulaşana kadar karnımın üzerinde yavaş daireler çiziyor.

Orta parmağı seksimin üzerinde gezinirken inlemem ağzı tarafından yutuluyor. Bu sadece küçük bir dokunuş, ama dili benimkiyle buluşup sıcak danslarına başladıklarında, klitorisimin etrafında daha hızlı dönmeye başlıyor.

Yerimde kıpırdanıyorum, dizlerim gücünü kaybediyor ama Ford beni ona karşı sıkı tutuyor. Sonra aniden duruyor ve ben inliyorum, ama parmağı aynı hızla tekrar üzerimde, içime doğru itiyor ve çığlık atıyorum.

"Tanrım, çok ıslaksın." Beni yatağa doğru çevirmeden önce birkaç kez daha pompalıyor. "Bakalım terapi seansları nasıl sonuç vermiş."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkmama yardım etmeden önce sorgulayıcı bir ses çıkarıyorum, bu da ona çıplak arkamı geniş bir şekilde görmesini sağlıyor.

Ford bacaklarımın arasına yerleşiyor, açık avuç içi kıcımın kıvrımlarını okşuyor. İçimden bir heyecan geçiyor, ayak parmaklarımın ucundan saçlarımın ucuna kadar, içimde derin bir yere yerleşiyor, bacaklarımın birbirine sürtünmesine neden oluyor.

Sıcak parmaklar uyluklarımı kavırıyor, Ford'a daha iyi erişim sağlamak için onları birbirinden ayırıyor.

Beklenti içinde kıvranıyorum, bekliyorum, bekliyorum ve sonra horozunun ucu bana sürtünüyor.

Tamamen duruyorum ve Ford uzun bir hamleyle kendini içime gömüyor.

"Ah!" Başımı geriye atıyorum, gözlerim onun teninin benimkini lezzetli bir sürtünmeyle okşamasının tarif edilemez hissiyle kendiliğinden kapanıyor.

"Bu. Yani. Lanet. İyi," diye homurdanıyor Ford. Geri çekiliyor, sadece kendini tekrar içime sokmak için, daha sert. Parmakları kalçalarımın etini kazıyor, bana tekrar tekrar çarpıyor.

Dokunuşunun beni ne kadar etkilediğini fark etmek tüylerimi diken diken ediyor. Bu ham, saf bir duygu, her itişinde, sırtımı her okşayışında yılların özlemi.

Her hareketini karşılamaya başlıyorum, ten tene çarpıyor, aramızdaki ısı yükseliyor. Omzumun üzerinden bakarken, bakışlarının aşağıya indiğini, aletin içeri ve dışarı pompalandığını, göz bebeklerinin şehvetle büyüdüğünü görüyorum. Daha da sertleşiyor ve içim onun etrafında sıkılıyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum. Ateşim yükseliyor, vücudum ter içinde kalıyor. Ford aniden açıyı değiştiriyor ve görüş alanımda yıldızlar patlıyor. "*Evet!*"

Yavaş daireler çizerek yerime ulaşıyor. Çarşafı ellerimle kavırıyorum ve kıcımı ona daha fazla açarak eğiliyorum. Ford açık avucunu üzerine sürtüyor, sonra bana sert bir tokat atıyor.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, kıcımdaki batma hissi sürekli sürtünmeyle birlikte beni daha hızlı hareket ettiren baş döndürücü bir karışım. Ford bunu tekrar yapıyor, sırtımdan bir sarsıntı gönderiyor, bacaklarım daha fazla zevk almak için sertleşiyor.

Ford son bir tokatla beni boş ve titreyerek yatakta bırakarak çekiliyor. Sonra ağzı üzerimde, bacaklarımın arkasını, kıcımı öpüyor ve sakallı çenesinin tenimde bıraktığı hissi seviyorum. En son omzumu öpüyor. yanıma uzanmadan önce.

"Buraya gel." Kalçalarına vuruyor ve ben de kalçalarına tırmanıp üzerine çıkıyorum.

Birkaç dakika boyunca birbirimize bakıyoruz, her şeyi içimize . Ağzı yan bir gülümsemeye seğiriyor, bu da benim gülümsememe neden oluyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Başını sallıyor. "Sadece inanması biraz zor geliyor. Seni itiraf etmek istemediğim kadar çok kez rüyamda gördüm."

Kalbim sıkışıyor, sevinçle doluyor. "Ben de."

Onu öpmek için eğiliyor, aynı kalçalarımı aşağıya doğru itiyorum. Ford inliyor, ellerini sevgi dolu okşamalarla kalçalarımın aşağı yukarı gezdiriyor.

Kendimi sabitlemek için bir elimi göğsüne koyarak arkamı kaldırıyorum, bir elimi etrafına onu hizalıyorum. Sonra, yumuşak bir süzülüşle kendimi onun üzerine bırakıyorum.

Gözleri kapanırken ve zevk boğazında düğümlenirken bedenimden hava kaçıyor. Karnını ve göğsünü okşarken kendimi hafifçe yukarı kaldırıyorum, sonra tekrar üzerine çöküyorum.

Nefesi kısa, keskin pantolonlarla geliyor. Daha hızlı gidiyorum, göbeğimde kopmaya hazır bir bobin gibi gerilim oluşuyor ve bir dahaki sefere kendimi tekrar kaldırdığımda, Ford

Ben aşağı inerken kalçalarını benimle buluşmak için kaldırıyor.

"Oh, *evet*," diye tıslıyorum. Böyle çok daha derin. Gözlerimi kapatarak, onu tekrar tekrar sürerken onun her lezzetli santiminin tadını çıkarıyorum.

Hızlandığımızda göğüslerim zıplıyor, saçlarım sırtımdan aşağıya çağlayanlar halinde dökülüyor. Ford titreyen parmaklarını iç kısımlarında gezdirirken orgazmımın arttığını, içimin titrediğini hissedebiliyorum. Merkezime ulaşıyor, klitorisimin üzerinde ustaca hareket ediyor ve ben çığlık atıyorum. Bu çok fazla, gerilim çok fazla, Ford sikerken görüşüm beyazlaşmaya başlıyor

İkimizin de sınırlarımıza ulaştığımızı çok iyi bildiğinden, kalçaları acımasızca bükölüyor.

Vücudum kontrolü ele aldığında haykırıyorum ve daha hızlı, kendinden geçmiş hareketlerle parmağını ve sikini karşılamak için kalçalarımı döndürüyorum. İçim onun etrafında geriliyor. Neredeyse geldim.

"bebeğim," diye homurdanıyor. "Tanrım, çok iyisin. Çok güzel." Hararetle fısıldadığı bu sözlerle onun etrafında tutuşuyorum, doruk noktam Güçlü dalgalar halinde üzerime yıkılıyor. Sonra sanki onu bu hayata bağlayan tek şey benmişim gibi beni kavırıyor ve içimde patlarken sessizce kendini kaybediyor.

İkimiz de orgazmdan inerken onun üstüne yığılıyorum. Yüzümü boynunun kıvrımına gömerek gözlerimi kapatıyorum, orgazmımın son damlaları Zevk içimde, hala içimde olan sikinde zonkluyordu.

Ford kollarını bana doluyor ve başımın üstünü öpüyor. Boşta gezen parmakları sırtımda desenler çizirken uykuya dalıyorum.

FORD

A Işık damlaları kapalı gözlerimin üzerinde dans ediyor. Bir kapağı daha sıkı bastırarak diğerini kısarak açıyorum ve pencereden içeri süzülen güneşe bakıyorum, önündeki perde tembelce hareket ediyor, titrek ışık ve gölge cepleri yaratıyor.

Sıcak bir şey bana sokuluyor. Aşağı baktığımda Daisy'nin uyuyan yüzüyle karşılaşıyorum. Çok rahat görünüyor, göğsümün üzerine dökülmüş, saçları bir hale gibi etrafında dalgalanıyor. Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle geriliyor ve birkaç ve alnından öpüyorum.

Onu uyandırmamaya özen göstererek yatağa yatırıyorum ve ayağa kalkıyorum. Kot pantolonumu giyip kapıya doğru ilerlerken zar zor kıpırdanıyor, dışarı çıkmadan önce ona bir kez daha bakıyorum.

Yüzümü birkaç kez yıkadıktan sonra mutfağı aramak için aşağıya iniyorum. Dün geceki evini pek hatırlamıyorum, tek düşünebildiğim yumuşak dudaklar, ellerimde hissettiklerim ve göğsümdeki o boşluğun ağzına kadar dolması.

Uzun böyle hissetmemiştim... Daisy'nin buzdolabını yağmalarken ve ihtiyacım olan mutfak eşyalarını bulmak için dolapları karıştırırken bile içimden mırıldanıyorum.

Kısa süre sonra mutfak taze kahve, yumurta ve pastırma doluyor. Benim Telefon masada, hafif bir müzik çalıyor. Ben cızırdayan tavayı izlerken iki zayıf kol ortama dolanıyor, beni arkadan kucaklıyor ve Daisy yüzünü sırtıma gömüyor. Glmsememi bastırıyorum ve bir elimi onunkinin üzerine koyup hafifçe sıkıyorum.

"Günaydın."

"Hmm," mırıldanarak omurgamın ortasını öpüyor. "Tabaklar?" "Evet, lütfen."

Kendini benden kurtarıyor ve masayı iki kişilik hazırlıyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve neredeyse elimdeki spatulayı dşryordum.

Benim gömleğimi giyiyor, başka bir şey giymiyor.

Gördüğüm manzara karşısında ağzım kuruyor ve kendimi kontrol etmek için savaşıyorum. Kahvaltıdan sonra, belki. Yenilenmiş bir güçle her şeyi bitiriyorum ve ikimiz için de servis ediyorum. Yemeği konuşarak, arada bir dokunuşlarla geçiriyoruz. Bir eli onunkinin üzerinde, beni besleyebilmesi için eğiliyor, tadı kahve gibi acı ama yumuşak ve tatlı öpücükler.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Daisy'nin çıplak ayağının masanın altında baldırına srtndğn hissediyorum. Kaşımı kaldırıyorum ve o sadece gülümsüyor.

" bu," diye şakacı bir şekilde homurdanıyorum ve yanlarını gıdıklamak için uzanıyorum. Gülmekten ığlık atıyor ve kollarını boynuma doladığında ben de gülüyorum.

O parlak ela gözlerine bakarak, dilimi ağzına sokarak onu doyasıya öpüyorum. Daisy nefesini tutup pcğe karşılık veriyor, elleriyle saçlarımı sevdiğim şekilde çekiştiriyor. Son bir öpücük kondurmadan önce bir süre böyle kalıyoruz. "Seninle içim bitmedi," diyorum ona bir uyarı parmağıyla, bulaşıkları toplayıp lavaboya götürmek için hareket ederek.

"Umarım değildir," diye , o tatlı gülümsemesiyle beni etkisiz hale getirmeye hazır. Bulaşıkları daha hızlı fırçalıyorum ve o kıkırdıyor.

O sırada telefonum çalıyor ve az önce onun müzikal kahkahasıyla dokunan melodiyi bölüyor.

"Bunu benim için alabilir misin?"

"Şimdi de özel sekreterin mi oldum?" diye takılıyor. Omzumun üzerinden bakarak, ellerim serbest kalır kalmaz işlerin ilginçleşeceğini vaat eden bir bakış gönderiyorum ona. Bir kahkaha daha atmamak için dudağını ısırarak telefonu açıyor. "Alo?"

Yüzü gülümsemenin ortasında donuyor ve sonra düşüyor. Gözleri benimkileri buluyor, geniş, az önceki kıvılcım kaybolmuş ve sonra tekrar yere bakıyor. Bana doğru yürürken kalp atışlarım hızlanıyor ve ellerimi hızla kurulum.

"Bunu almalısın." Telefonu bana uzatırken bakışlarıma karşılık vermiyor.

Ben eline uzanamadan, o üst kata koştu.

"Franklin," diye gürliyor diğer taraftan komutanın sesi. "Haberler harika. Terapistinizden gelen son rapora göre, tedaviniz bittikten sonra sahaya dönebileceğinizi öğrendim. oturumları."

Sonra da bana ekibin yeniden görevlendirileceğini ve birkaç hafta içinde yapılacak bir toplantıda tüm detayları anlatacağını .

"Ben... teşekkür ," diyorum, biraz

kaybolmuş bir halde. "Her şey sizin

çabalarınız sayesinde oldu."

kapattıktan sonra dilimde acı tatlı bir tat bırakıyor. Yavaşça yukarı çıkmadan önce bir elimi yüzümde birkaç kez gezdiriyorum,

yatak odasının kapısında duruyordu.

Daisy yatağın kenarına oturmuş, ayakkabılarını giyiyor, artık tamamen giyinik.

"Ne zaman?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Üç ay içinde."

Bunun üzerine dönüyor, gözleri gümüşle kaplı. "O kadar çabuk mu?"

Onu böyle görmek kalbimi kırıyor ama bedenim hareket etmiyor. "Plan hep buydu."

"Hâlâ plan bu mu? Dün gecedен sonra?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Suriye'den dönüş yolculuğumun tamamını geri dönemeyeceğimi, artık ekibimle birlikte olamayacağımı düşünerek geçirdim. Onları koruyamayacağımı, tehlikeli görevlerinde onlara eşlik edemeyeceğimi. Ama onunla bu kadar az zaman geçireceğimi düşünmemiştim.

Benim sessizliğim üzerine Daisy ayağa kalktı.

"Tamam. Gitmeliyim." Arkasına bile bakmadan

yanımdan geçip gidiyor.

"Daisy, bekle." Elini uzattım ama beni elinin tersiyle itti, bu da içimde şimdiye kadar aldığım tüm yaralardan daha sert bir acı dalgası yarattı. Ben irkildiğimde nihayet bana bakıyor, gözleri yüzümü tarıyor, sonra hızla başka tarafa bakıyor.

"İşe gitmem gerekiyor."

Neredeyse koşarak merdivenlerden iniyor ben boğazım düğümlenerek, kalbim kulaklarımda gümbürdeyerek onun gidişini izliyorum. Tıpkı daha önce beni terk ettiği zamanki gibi, çünkü eğer bunu yaparsam, eğer ona ayak uydurmaya çalışırsam

Onu çalışabileceğimize ikna edersem, sadece acı çekmesine neden olurum. Ben de parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim.

Bir daha olmaz, bir *daha* olmaz, *bir*

daha olmaz. "Siktir."

Yatağa doğru koştum, atılmış gömleğimi aldım ve üzerime attım. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken omuzlarımda. Düğmelerle uğraşmıyorum, ayakkabı giymemem umurumda değil, tek bildiğim tarihin tekerrür etmesine izin veremeyeceğim, bu şekilde olmaz.

Onu neredeyse sokağın köşesinde görüyorum. "Daisy!"

Çılgılığım la sıçradı ve kocaman gözlerle bana döndü. "Ford, ne yapıyorsun, henüz koşmamalısın!"

"değ il," diye mırıldanıyorum yanına ulaştığımda, elini iki elimin arasına alarak. "Lütfen, gitme."

"Ford..."

"Hayır, dinle. Seni bir kez bırakmak hayatımın en büyük hatalarından biriydi. Bunu ikinci kez yapmayı planlamıyorum."

Göğsü kabarıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzölüyor. "Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum ama... daha hazırlıklı olacağımı düşünmüştüm." Ovalıyor

Hain gözyaşları öfkeyle akıyor, ela gözleri onunkilerle buluştuğunda parlıyor. "Ben de aynı şeyin tekrarlanmasını istemiyorum ama... korkuyorum."

"Olma. Pozisyonu geri çevireceğim."

"Ne?" Sanki başka bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor. "Hayır. Ford, bu senin hayalin! Benim için bundan vazgeçmeni istemiyorum."

Başımı salladım. "Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağım. Bunun nasıl olacağını henüz bilmiyorum ama tek bildiğim seni kaybetmenin pozisyonu geri çevirmekten çok daha fazla acı verdiği."

Titrek bir çığlık atarak kollarını boynuma doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Vay canına," diye gülüyorum. "Yavaş ol. Hâlâ iyileşıyorsun, unuttun mu?"

O da gülüyor. "Sadece sana uygun olduğunda."

Birbirimize bakarken, gözünün bir damla yaşı daha çekiyorum. Sonra eğilip onu uzun uzun ve yavaşça öpüyorum.

"Bir daha gitmene izin
vermeyeceğim." Sonuçta,
benim için o.

EPILOG

"A

Hazır mısın?" Ana'nın sesi kapıdan geliyor.

Aynadaki yansımamı inceliyorum. Saçlarım başımın tepesinde karmaşık bir tasarımla toplanmış ve iki yüzümü çerçevelemek için. Annemin bana ödünç verdiği inciler kulaklarımda ve boynumda parlıyor, beyaz elbisemin bedenindekileri mükemmel bir şekilde tamamlıyor.

Gülümsüyorum. "Evet, öyleyim."

Giriş masasının yanındaki buketi kaptığım gibi onu küçük odadan dışarı kadar takip ediyorum.

Kumsal çok güzel görünüyor. Çiçek yapraklarıyla kaplı beyaz kumdan bir şerit olan koridorun her iki yanına sıra sıra beyaz sandalyeler yerleştirilmiş. Her yerde mumlar var, altın rengi alevler gökyüzündeki pembelerin ve sarıların bir yansıması.

Ben ortaya çıkar çıkmaz, iki keman mükemmel bir uyum içinde çalmaya başlıyor, notaları dans ediyor ve birbirlerine karışıyor. Herkes oturduğu yerden dönüp bana bakıyor; annem ve babam, arkadaşlarımız, Luke, Remy, Slate, Donald. Jake mihraptaki yerinden gülümsüyor, mükemmel bir sağdıç.

Onun yanında da beyaz üniformasıyla Ford var. Kalbim küt küt atıyor. O saçları geriye taranmış, birkaç saç teli saçlarına takılmış, göz kamaştırıcı görünüyor.

yumuşak esinti, tenimde hissetmek için can attığım düzgün kesilmiş sakal ve bana bakıyor. Hayranlık dolu gülümsemesi ve gözlerini aydınlatan ıslaklık dizlerimin titremesine neden oluyor.

Ona doğru koşmamak için mücadele etmek zorundayım. Yürüyüş yakında bitebilirdi, ama ben

her adımımı yavaşça, bilinçli bir şekilde atıyorum. Beni Ford'a yaklaştıran her hareket bir anıyı geri getiriyor: gençken vedalaştığımız andan, onu yıllar sonra ilk kez tekrar görmekten, birbirimize aşık olmaktan, onun tarafından kucaklanmaktan, ilk aptalca kavgamızdan, görevine dönmek yerine Coronado'da eğitmen olarak kalmasından, saçlarını kesmeme izin vermesi için yalvarmasından, sabahları yumuşak öpücüklerinden. Her dokunuş, her okşayış, her fısıldanan "seni seviyorum", tekrar bir araya geldiğimizden bu yana geçen iki yıldaki her mutluluk anı.

Son bir adım ve onun yanında duruyorum.

"Merhaba." Gülümsemesi genişliyor. "Merhaba."

Tüm tören boyunca gözlerimi ondan alamıyorum ve onun için de aynı şey geçerli. O gözlerde geleceğimizi görebiliyorum; vaatlerle, kahkahalarla ve büyük bir sevgiyle dolu.

Nikâh memuru "Şimdi gelini öpebilirsiniz" der.

Ford bir elini dolayarak beni kendine çekiyor ve dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor.

Alkışlar ve çığlıklar havayı dolduruyor, ardından uluyan ısıklar geliyor. Gülümseyerek başımı çeviriyorum; Ford yanağımı öpüyor ve ben de eski takımına, kollarını havaya kaldırmış çığlık atan kardeşlerine gülümsüyorum.

Elimi sıkması Ford'a, gözlerinin etrafındaki kırışan çizgilere tekrar bakmamı sağlıyor. Alnını benimkine bastırıyor, titrek bir nefes alıyor, yarı gülüyor, yarı ağlıyor.

"Sonsuza dek mi?" diye fısıldıyor.

Kalbim bu sözler için daha hızlı atıyor, şimdi her zamankinden daha gerçek, bu adam ve onun olduğu her şey için.

"Sonsuza kadar."

EKİBİN GERİ KALANINI KAÇIRMAYIN!

SEAL Takımı Romeo'nun adamlarıyla tanışın...

Bu savaşçılar işte ülkelerine hizmet eder, masumları korur ve genellikle canlarına okurlar. Zorluk ya da tehlike ne olursa olsun, her zaman birbirlerini kollarlar. Dünyayı kurtarmakla o kadar meşguldüler ki aşkı bulamadılar. Ta ki şimdiye kadar.

İzindeyken, her biri kendi eşiyle tanışmak üzeredir. Bu SEAL'lar sıkı savaşır... ve daha çok sever. İster komşu kızı ister kaçan kız olsun, doğru kız bir Romeo'nun kalbini ele geçirdiğinde, ömür boyu onun olur.

En sevdiğiniz instalove yazarlarının kaleminden Mayıs 2022'de çıkacak olan bu kısa ve ateşli romans serisinde SEAL Team Romeo'ya aşık olmaya hazır olun.

Tüm seriyi okuyun!

SIZIN İÇİN ÜCRETSİZ BİR KİTAP

ROMANTİZME DOYAMIYOR MUSUNUZ?

E-posta listeme kaydolun ve buharlı bir yeni yetişkin çağdaş romantizm masal yeniden anlatımı olan *Sweet*'in **ücretsiz dijital kopyasını** alın. Ateşinizi yakacağı ve sizi gülümseteceği garanti ;)

Ücretsiz kitabınızı buradan alın!

AYRICA POPPY PARKES TARAFINDAN

Poppy
Parkes

DAHA FAZLA ATEŞLİ, TATMIN EDİCİ AŞK ROMANI İSTER MİSİNİZ?

Aralarından seçim yapabileceğiniz altmıştan fazla kitabım var!

Hepsini burada bulabilirsiniz:

www.poppyparkes.com/books

YAZAR HAKKINDA

Poppy Parkes, ateşinizi yakacak ve sizi gülümsetecek buharlı aşk romanlarının yazarıdır. Poppy, iki oğlunu büyüttüğü dağlarda yazıyor, resim yapıyor ve hayaller kuruyor. Tatlı renklere, ayı seyretmeye ve çılgınca dans etmeye aşık. Ve kahveye. Ve şaraba. Ve çikolataya. Nasıl olduğunu bilirsiniz.

www.poppyparkes.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.